

zarządzać Parkiem. Powstała w ramach Projektu infrastruktura pozostanie oczywiście własnością Uniwersytetu, jednak to Spółka będzie odpowiedzialna za zadania z zakresu transferu wyników badań naukowych do gospodarki, promowania i prowadzenia działalności parku w imieniu Uniwersytetu Zielonogórskiego oraz za realizację założonych w Projekcie wskaźników. Jesteśmy już przygotowani do użyczenia majątku Spółce. Trwają ostatnie prace związane z inwentaryzacją majątku, wyznaczeniem osób materialnie odpowiedzialnych za użyczony majątek po stronie Spółki. Do końca miesiąca planujemy podpisać umowę użyczenia, jak i umowę współpracy pomiędzy spółką a UZ. Po podpisaniu umowy będziemy już oczekiwać na kontrolę końcową Projektu i jego rozliczenie.

Ważnym zadaniem jest również realizacja Projektu „Przygotowanie infrastruktury UZ pod potrzeby nowych kierunków kształcenia”. Projekt musimy zakończyć do końca br. To duże wyzwanie. Podobnie jest z projektem dotyczącym wyposażenia Wydziału Informatyki, Elektrotechniki i Automatyki w specjalistyczny sprzęt i aparaturę. Czasu mamy bardzo mało, pracy bardzo dużo. Należy podkreślić, że bez współpracy z zainteresowanymi wydziałami nie damy rady zrealizować i rozliczyć wskazanych projektów.

Jednym z przyjemniejszych zadań są przygotowania do inauguracji nowego roku akademickiego. Pierwszy raz mam okazję uczestniczyć w samych przygotowaniach. Towarzyszy temu dużo emocji i strachu by wszystko wypadło bardzo dobrze.

— I jeszcze na koniec naszej rozmowy - można powiedzieć, że spełniła Pani amerykański model kariery. Od samego początku w jednej firmie - zaczynała Pani w sekretariacie, a kończy na najwyższym administracyjnym stanowisku na uniwersytecie. Było trudno?

Przez prawie 20 lat pracy na naszej uczelni (WSI, PZ, UZ) zdobyłam spore doświadczenie. To był fantastyczny czas. Praca na różnych stanowiskach pozwoliła mi poznać uczelnię z różnych stron. Zapoznać się z jej problemami i zasadami funkcjonowania. Pozwoliło mi to zrozumieć Uczelnię. Miałam też niebywałe szczęście spotkać na swojej drodze wspaniałych ludzi, zarówno wśród pracowników administracji, jak i nauczycieli akademickich. Miałam też szczęście do szefów! Pozwalali mi na dużą samodzielność. Nie ograniczali. Uczyli. Doceniali. Nie wyobrażam sobie pracy w innym miejscu niż Uniwersytet Zielonogórski.

Pyta Pani czy było trudno? Zawsze zdarzają się trudniejsze dni, chwile zwątpienia. Na co dzień stosuję dewizę: jeżeli życie przynosi ci cytryny, zrób z nich lemoniadę. Nie ma sytuacji bez wyjścia, i nawet gdy czasami jest trudno, to tylko po to, by za jakiś czas mogło być łatwiej.

— W takim razie życzę powodzenia i dziękuję za rozmowę.

PROFESOROWIE 2015

Od stycznia do sierpnia 2015 r. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, Bronisław Komorowski nadał tytuły profesorskie 12 pracownikom naukowym Uniwersytetu Zielonogórskiego. W tym numerze Miesięcznika prezentujemy sylwetki aż 9 profesorów, troje już przedstawiliśmy naszym czytelnikom w poprzednich numerach (Numer: 03'2015 – prof. dr hab. Dariusz Dolański; Numer: 04'2015 - prof. dr hab. inż. Elżbieta Krasicka-Cydzik i prof. dr hab. Małgorzata Mikołajczak). Wszystkim serdecznie gratulujemy!

Redakcja

PROFESOR GRZEGORZ BENYSEK

16 czerwca 2015 r. postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Bronisława Komorowskiego, dr hab. inż. Grzegorz Benysek z Wydziału Informatyki, Elektrotechniki i Automatyki otrzymał tytuł naukowy profesora nauk technicznych.

Prof. dr hab. inż. Grzegorz Benysek ukończył studia w 1994 r. na Wydziale Elektrycznym Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Zielonej Górze. Dziś jego badania naukowe

koncentrują się głównie na zagadnieniach związanych z wykorzystaniem układów energoelektronicznych w systemie elektroenergetycznym, jak i na eliminacji negatywnego oddziaływania odbiorników nieliniowych i rozproszonych źródeł energii na sieć elektroenergetyczną.

Profesor G. Benysek jest laureatem wielu nagród i odznaczeń, m.in. Innowacyjna Osobowość Roku 2015 (ostatnie wyróżnienie przyznane przez Krajową Izbę Gospodarczą), Srebrny Krzyż Zasługi, Odznaka Honorowa za Zasługi dla Województwa Lubuskiego. Profesor jest członkiem Rady Naukowej Centrum Strategii Energetycznych działającego przy Instytucie Badań nad Gospodarką Rynkową, Komisji Nauk Elektrycznych Polskiej Akademii Nauk oddział w Po-

znaniu oraz Polskiego Komitetu Normalizacyjnego. Jest też ekspertem Krajowej Izby Gospodarczej Elektroniki i Telekomunikacji, Zachodniej Izby Przemysłowo Handlowej, ENERGA SA, PAP, ATENDE, AT Kearney i wielu innych w zakresie energetyki i efektywności energetycznej. Należy również do zespołu roboczego ds. konsultacyjnych związanych z projektem *Zintegrowany system bezemisyjnego transportu publicznego w Lubuskim Trójmieście*. Jest recenzentem dla IEEE, ELSEVIER oraz SPRINGER London. Jest dyrektorem Instytutu Inżynierii Elektrycznej Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Profesor Grzegorz Benysek działa na rzecz budowy społeczeństwa świadomego energetycznie, wdrażania innowacyjnych rozwiązań do przestrzeni gospodarczej, intensyfikacji wykorzystania odnawialnych źródeł energii i rozwiązań proefektywnościowych w przemyśle energetycznym jak i ruchu kołowym. Jest pomysłodawcą i koordynatorem wielu projektów europejskich i krajowych realizowanych zarówno na Uniwersytecie Zielonogórskim jak i w ramach współpracy bezpośredniej z przedsiębiorstwami, m.in. w ramach programów PHARE, INTERREG, LRPO, ISE, GEKON, PBS, Bank Światowy. Jest również pomysłodawcą i osobą odpowiedzialną za realizację projektów: SMART Toruń (budżet B+R+W 81,6 mln. zł), Lokalne Obszary Bilansowania (budżet B+R+W 67,8 mln. zł) i wielu innych.

Profesor ma w swoim dorobku ponad 150 prac naukowych w tym kilku książek wydanych m.in. staraniem SPRINGER London oraz China Machine Press.

PROFESOR WIESŁAW HŁADKIEWICZ

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Bronisław Komorowski, postanowieniem z dnia 28 lipca 2015 roku nadał dr. hab. Wiesławowi Hładkiewiczowi z Instytutu Politologii Wydziału Humanistycznego tytuł profesora nauk społecznych.

Prof. Wiesław Hładkiewicz w latach 1969-1973 studiował na Uniwersytecie im. A. Mickiewicza w Poznaniu uzyskując tytuł magistra historii. Stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie historii nadała mu Rada Naukowa Instytutu Historii UAM w Poznaniu, w 1977 r. na podstawie dysertacji doktorskiej pt. *Położenie społeczno-polityczne Polaków w zachodnich strefach okupacyjnych Niemiec 1945-1949*, a stopień doktora habilitowanego nauk humanistycznych w dyscyplinie nauk o polityce uzyskał uchwałą Rady Wydziału Nauk Społecznych Uniwersytetu Wrocławskiego w 1996 r., na podstawie rozprawy habilitacyjnej *Polska elita polityczna w Londynie 1945-1972*.

Prof. Wiesław Hładkiewicz pracę naukową rozpoczął w 1973 r. w Zakładzie Badań nad Polonią Zagraniczną Polskiej Akademii Nauk w Poznaniu na stanowisku asystenta stażysty, następnie w latach 1974-1994 pracował w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Zielonej Górze, najpierw na stanowisku asystenta, a po uzyskaniu stopnia doktora - na stanowisku adiunkta. W latach 1981-1983 i 1990-1993 był prodziekanem Wydziału Humanistycznego WSP w Zielonej

Górze ds. studenckich i dydaktycznych. W latach 1994-2002 pracował na stanowisku adiunkta w Politechnice Zielonogórskiej, a po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego na stanowisku adiunkta z habilitacją. W 2009 r. został zatrudniony na Uniwersytecie Zielonogórskim w Instytucie Politologii na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Od roku 2003 kieruje Zakładem Teorii i Metodologii Badań Politologicznych.

Dorobek naukowy prof. Wiesława Hładkiewicza obejmuje pięć monografii, jedenaście redakcji prac zbiorowych oraz ponad dwieście publikacji w polskich i zagranicznych czasopiśmie i wydawnictwach naukowych. Część tekstów opublikowano w języku niemieckim i angielskim, co popularyzuje jego dorobek za granicą. Publikował m.in. wyniki swoich badań z zakresu nauki o polityce, wiedzy o państwie, zagadnienia elit politycznych w społeczeństwie, Zjednoczenia Polskiego w zachodnich strefach okupacyjnych Niemiec, organizacji młodzieżowych w RFN i stosunków polsko-niemieckich na pograniczu.

Zainteresowania naukowo-badawcze prof. Wiesława Hładkiewicza obejmują politologię i współczesną historię, a szczególnie: najnowszą historię Niemiec, relacje polsko-niemieckie, elity polskiej emigracji politycznej w Niemczech i Wielkiej Brytanii oraz teorie i metodologie badań politologicznych.

Prof. Wiesław Hładkiewicz aktywnie uczestniczył w siedemdziesięciu prestiżowych krajowych i międzynarodowych konferencjach naukowych wygłaszając referaty. Podejmował wiele inicjatyw w dziedzinie popularyzacji nauki. Współpracuje z ośrodkami naukowymi z Wielkiej Brytanii, Francji i Niemiec.

W okresie swojej czterdziestoletniej działalności naukowej, dydaktycznej, społecznej i politycznej został uhonorowany wieloma odznaczeniami i wyróżnieniami. Otrzymał m.in.: Nagrodę Towarzystwa Łączności z Polonią Zagraniczną (1975), Srebrny Krzyż Zasługi (1983), Medal za zasługi dla Miasta Zielonej Góry (1984), Odznakę za zasługi w rozwoju województwa zielonogórskiego (1985), Medal Lubuskiego Towarzystwa Kultury (1987), Medal Honorowy „Polonia Semper Fidelis” (2001). 15 lipca 2009 roku prof. Wiesław Hładkiewicz za całokształt swej pracy naukowej i dydaktycznej otrzymał Medal Komisji Edukacji Narodowej.

Danuta Nowak

PROFESOR STANISŁAW LABER

31 lipca 2015 r. na wniosek Rady Wydziału Mechanicznego Politechniki Wrocławskiej Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Bronisław Komorowski, wręczył dr. hab. inż. Stanisławowi Laberowi z Wydziału Mechanicznego, nominację na profesora nauk technicznych.

Prof. S. Laber całe swoje zawodowe życie i pracę naukową związał z zielonogórską uczelnią. Najpierw z Wyższą Szkołą Inżynierską, potem z Politechniką Zielonogórską, a następnie z Uniwersytetem Zielonogórskim. Od początku

swej zawodowej drogi do dzisiaj jest pracownikiem Wydziału Mechanicznego UZ.

Prof. Stanisław Laber urodził się 1 stycznia 1941 r. w Kromotowie (obecnie dzielnica Zawiercia). W 1965 r. ukończył wyższe studia na Wydziale Budowy Maszyn Politechniki Częstochowskiej ze specjalnością obróbka skrawaniem i obrabiarki. Po ukończeniu studiów, jako stypendysta Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej Kuratorium Okręgu Szkolnego w Zielonej Górze, podjął pracę w nowo powstałej tu Wyższej Szkole Inżynierskiej.

Od początku pracy w WSI, prof. S. Laber zajął się badaniami, które można podzielić na trzy zasadnicze grupy: badania w zakresie optymalizacji technologii obróbki wykańczającej elementów maszyn; badania stanu warstwy wierzchniej elementów maszyn po procesach obróbki wykańczającej, badania właściwości użytkowych elementów maszyn (właściwości tribologiczne, odporność na zatarcie, wytrzymałość kontaktowo-zmęczeniowa) w funkcji ich stanu warstwy wierzchniej. Te zagadnienia stanowią jedną logiczną całość i prowadzą do optymalizacji właściwości użytkowych eksploatacyjnej warstwy wierzchniej części maszyn i urządzeń.

W 1973 r. na podstawie pracy doktorskiej pt. *Badania wpływu kulkowania udarowego na niektóre własności warstwy wierzchniej żeliwa Ż1 25+Cu* Rada Wydziału Mechaniczno-Technologicznego Politechniki Gdańskiej nadała S. Laberowi stopień naukowy doktora nauk technicznych. Praca została wyróżniona i nagrodzona przez Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki nagrodą III stopnia.

18 grudnia 1987 r. uchwałą Rady Wydziału Maszyn Górniczych i Hutniczych Akademii Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica w Krakowie uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie budowy i eksploatacji maszyn, technologii maszyn. W 1989 r. za pracę habilitacyjną pt. *Analiza współzależności pomiędzy stanem warstwy wierzchniej a właściwościami użytkowymi żeliwnych elementów maszyn obrabianych nagniataniem*, otrzymał nagrodę Ministra Edukacji.

Na Wydziale Mechanicznym zielonogórskiej uczelni stworzył szkołę naukową konstytuowania warstwy wierzchniej obróbki nagniataniem żeliw oraz modyfikowania warunków pracy węzłów tarcia dodatkami do środków smarowych. Organizował i współorganizował kilka laboratoriów na tym Wydziale.

Jego dorobek naukowy obejmuje blisko 200 prac i publikacji zaprezentowanych w czasopiśmie naukowych i materiałach konferencyjnych. Współpracował i współpracuje z zagranicznymi ośrodkami naukowymi, zwłaszcza na Białorusi i w Rosji.

Prof. S. Laber pełnił wiele funkcji kierowniczych na Wydziale, od kierownika pracowni po dyrektora Instytutu i pełnomocnika rektora. Był również członkiem Senatu w latach 1974-1981 oraz 1996-1999.

Od 1998 r. jest opiekunem Koła Naukowego Eksploatacja Maszyn. Wielokrotnie organizował obozy naukowe dla studentów.

Za działalność naukowo-badawczą kilkakrotnie był nagradzany nagrodą Rektora. Od 1973 r. bierze czynny udział w pracach Sekcji Podstaw Eksploatacji Komitetu Budowy Maszyn PAN. Od 1975 r. jest członkiem Oddziału Poznańskiego Polskiego Towarzystwa Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej Instytutu Podstawowych Problemów Techniki PAN, od 1980 r. jest członkiem Polskiego Towarzystwa Tribologicznego.

W 1986 r. za całokształt działalności został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi, a za działalność związkową otrzymał Złotą Odznakę Związku Nauczycielstwa Polskiego.

Poza zawodowe zainteresowania prof. S. Labera to: sport, filatelistyka, sadownictwo. Małżonka, dr inż. Alicja Laber, jest pracownikiem naukowym Uniwersytetu Zielonogórskiego, syn Sławomir jest lekarzem medycyny o specjalności ginekologiczno-potożniczej. Córka Agnieszka jest studentką studiów doktoranckich na Wojskowej Akademii Technicznej.

PROFESOR WIESŁAW LEOŃSKI

11 czerwca br. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, Bronisław Komorowski nadał tytuł naukowy profesora nauk fizycznych dr. hab. Wiesławowi Leońskiemu z Wydziału Fizyki i Astronomii Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Zainteresowania naukowe prof. Wiesława Leońskiego związane są głównie z optyką kwantową, kwantową teorią informacji oraz zagadnieniami chaosu kwantowego i leżą one w głównym nurcie badań prowadzonych obecnie w światowych laboratoriach. We wszystkich wspomnianych tu działach fizyki światło jest opisane jako strumień cząstek - fotonów, które mogą zachowywać się w sposób zupełnie odmienny od tego, co podpowiada nam intuicja bazująca na tym, czego doświadczamy każdego dnia. Badanie takich dziwnych i pozornie nienaturalnych zachowań światła umożliwi nam poznanie najbardziej podstawowych praw opisujących świat kwantowy, związanych z fundamentami jego pojmowania. Z drugiej strony, badania te niosą nadzieję na wykorzystanie ich w praktyce. Dotyczą one między innymi tzw. efektu splątania kwantowego, który umożliwił stworzenie podstaw teoretycznych pozwalających na budowę działających komputerów kwantowych. Takie komputery pozwolą w przyszłości na rozwiązanie problemów niedostępnych dla obecnie produkowanych maszyn obliczeniowych. Warto wspomnieć, że już w tej chwili zbudowano układy fizyczne, które są co prawda jeszcze bardzo prymitywnymi, ale już realnie działającymi komputerami kwantowymi. Splątanie związane jest też z niezwykle ciekawymi zagadnieniami teleportacji kwantowej, dzięki której możemy teleportować stan cząstki kwantowej, np. fotonu, z jednego miejsca w drugie. Efekt splątania kwantowego odgrywa również istotną rolę w zagadnieniach kryptografii kwantowej. Dzięki tej ostatniej uzyskaliśmy możliwość przesyłania zaszyfrowanych informacji metodami zapewniającymi niespotykane do tej pory bezpieczeństwo. Co ciekawe, z drugiej strony, wspomniane wyżej komputery kwantowe pozwolą na łamanie stosowanych obecnie klasycznych szyfrów, stosowanych np. przy przesyłaniu przez Internet danych bankowych.

Wiesław Leoński studia magisterskie ukończył na Wydziale Fizyki i Matematyki (później Wydział Fizyki) Uni-

wersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, gdzie uzyskał stopnie naukowe doktora oraz doktora habilitowanego nauk fizycznych. W latach 1984-2009 pracował na Wydziale Fizyki UAM w Zakładzie Optyki Nieliniowej kierowanym przez profesora Stanisława Kielicha, a następnie profesora Ryszarda Tanasia. W roku 2009 został zatrudniony w Instytucie Fizyki Uniwersytetu Zielonogórskiego na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Kieruje tam, założonym z jego inicjatywy, Zakładem Optyki i Inżynierii Kwantowej.

Prof. W. Leoński jest autorem oraz współautorem ponad 230 doniesień naukowych, w tym ok. 100 artykułów w czasopismach o cyrkulacji międzynarodowej i rozdziałów w anglojęzycznych monografiach naukowych (73 prace indeksowane w bazie Web of Science, tzw. indeks Hirscha wg tej bazy wynosi 17) oraz komunikatów na konferencjach międzynarodowych. Współautorami jego prac są badacze nie tylko z Polski, ale też z Czech, Australii, Japonii, Chin oraz Wielkiej Brytanii. Jest również edytorem monografii *Physics and applications I: Quantum optics* wydanej przez Oficynę Wydawniczą UZ. Prof. Leoński jest recenzentem takich czasopism jak: *Physical Review Letters*, *Physical Review*, *New Journal of Physics*, *Optics Communications*, *International Journal of Quantum Information*, *Physica A* oraz *D*, *Journal of Physics B* oraz *D* i in.

Odbył staże naukowe na Uniwersytecie w Oksfordzie i w Imperial College of Science and Technology w Londynie oraz w Międzynarodowym Centrum Fizyki Teoretycznej w Trieście. Odbył wielokrotne wizyty o charakterze naukowym w Joint Laboratory of Optics of Palacky University and Academy of Sciences of Czech Republic w Ołomuńcu. Jeśli idzie o te ostatnie, to prof. Leoński jest inicjatorem stale rozwijanej, niezwykle owocnej współpracy naukowej pomiędzy tamtą jednostką badawczą i Instytutem Fizyki UZ.

Prof. Leoński należy do American Physical Society, Optical Society of America, Polskiego Towarzystwa Fizycznego oraz Oxford University Society.

PROFESOR ANDRZEJ MAŁKIEWICZ

28 lipca 2015 r. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, Bronisław Komorowski nadał dr. hab. Andrzejowi Małkiewiczowi z Instytutu Politologii Wydziału Humanistycznego tytuł profesora nauk społecznych.

Prof. Andrzej Małkiewicz urodził się w 1950 r. we Wrocławiu. Studia wyższe odbył w latach 1968-1973 na Wydziale Filozoficzno-Historycznym Uniwersytetu Wrocławskiego i uzyskał stopień magistra historii. Doktorem nauk humanistycznych został w 1982 r. na podstawie rozprawy pt.: *Kształtowanie koncepcji politycznych PPR wobec Śląska*. Stopień doktora habilitowanego nadała mu w 1992 r. Rada Naukowa Instytutu Historii Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu na podstawie rozprawy habilitacyjnej pt.: *Karol Marks o przedkapitalistycznych stosunkach produkcji*.

Pracuje zawodowo od 43 lat: w latach 1972-1973 r. w Bibliotece im. Ossolińskich we Wrocławiu; od 1973 r. do 1982 r. w Instytucie Historycznym Uniwersytetu Wrocławskiego, najpierw w Zakładzie Historii Śląska, a następnie od 1976 r. w Zakładzie Historii PRL; od 1982 r. do 1984 r. był zatrudniony w Śląskim Instytucie Naukowym w Katowicach; od 1984 r. do 1999 r. w Politechnice Wrocławskiej, w Instytucie Nauk Ekonomiczno-Społecznych, a od października 1999 r. - w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Zielonej Górze (dziś Uniwersytecie Zielonogórskim) w Instytucie Politologii. Od 1 września 2002 r. pełni funkcję kierownika Zakładu Systemów Politycznych (od 1 grudnia 2012 r. jest to Zakład Systemów Politycznych i Komunikacji Politycznej).

Profesor Małkiewicz opublikował 13 książek (w tym 5 samodzielnych, 8 współautorskich), redagował 4 książki zbiorowe. Opublikował 76 artykułów naukowych i liczne artykuły publicystyczne. Wykonywał też ekspertyzy dla Urzędu Miejskiego we Wrocławiu oraz dla partii politycznych. Brał udział w kilku polskich i międzynarodowych zespołach badawczych, uczestniczył w nich również obecnie. Jego książki i artykuły cytowane są w wielu publikacjach w Polsce i w Czechach, zwłaszcza dotyczących polskiej transformacji oraz przemian politycznych w Czechosłowacji, Czechach i Słowacji.

Główne kierunki działalności naukowej dotyczyły zagadnień systemów politycznych, zarówno budowania demokracji, jak i jej demontowania, a także funkcjonowania systemów niedemokratycznych i oporu społecznego przeciw ich istnieniu, powiązań między polityką i gospodarką, patologii występujących w życiu politycznym i gospodarczym, wyborów parlamentarnych oraz narzędzi służących ich badaniu.

Dorobek prof. A. Małkiewicza o podstawowym znaczeniu stanowią badania dotyczące zagrożeń i destrukcji demokracji, co pokazano zwłaszcza na przykładzie międzywojennej Czechosłowacji. Książka *Samobójstwo demokracji. Czechosłowacja w okresie II Republiki 1938-1939*, Wrocław - Zielona Góra 2013, była podstawą przyznania profesury. Autor wskazał na mechanizmy wewnętrzne i międzynarodowe, które doprowadziły do zniszczenia systemu demokratycznego w tym państwie, a w dalszej konsekwencji do jego upadku. Choć są to badania teoretyczne i odnoszące się do czasów minionych i nieistniejącego już państwa, to mogą mieć istotne znaczenie dla dzisiejszej praktyki politycznej, bowiem i dziś występuje wiele zjawisk o podobnym charakterze, a uświadamianie politykom i społeczeństwom występujących w przeszłości i obecnie zagrożeń to ważne zagadnienie. Badania te są oryginalne w nauce polskiej - niewiele jest podobnych rozważań dotyczących innych państw, a niemal zupełnie brak ich w odniesieniu do przypadku Czechosłowacji. Są też oryginalne w stosunku do nauki w Czechach i Słowacji, gdzie wprawdzie zagadnienia te są szeroko analizowane, ale w ujęciu typowo historycznym, faktograficznym, a nie zajęto się nimi w wymiarze przemian systemu politycznego.

Profesor Małkiewicz obecnie podjął badania nad związkami religii i polityki, kończy przygotowanie książki o islamie i chrześcijaństwie, ich wzajemnych relacjach i wpływie na politykę w różnych krajach.

PROFESOR ROBERTO P. MIGNANI

3 sierpnia br. dr hab. Roberto P. Mignani z Instytutu Astronomii Uniwersytetu Zielonogórskiego z rąk Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Bronisława Komorowskiego, odebrał tytuł profesora nauk fizycznych.

Prof. R. Mignani z Instytutem Astronomii Uniwersytetu Zielonogórskiego jest związany od 2011 r. W tym okresie opublikował 38 prac w wysoko punktowanych czasopiśmie. Były one cytowane 445 razy. W maju br. NASA doniosła o publikacji o zaskakującym zachowaniu magnetara odkrytego w 2013 r. o nazwie SGR 1745-2900, który najprawdopodobniej obiega monstrialną czarną dziurę znajdującą się w centrum naszej Galaktyki. Współautorem tej publikacji jest właśnie prof. Roberto Mignani.

Roberto P. Mignani urodził się 3 sierpnia 1964 r. w Mediolanie, we Włoszech. W 1983 r. po ukończeniu szkoły średniej zdecydował się studiować fizykę na Uniwersytecie w Mediolanie. Jako specjalizację wybrał astrofizykę. Większość egzaminów na studiach zdawał osiągając doskonałe rezultaty. Już wtedy pracował jako nauczyciel fizyki i matematyki, zarówno w szkole średniej, jak i na uczelni. Pomogło mu to nabrać pewności i doświadczenia w nauczaniu na różnych poziomach.

W 1990 r. obronił pracę dyplomową, która dotyczyła analizy obserwacji pulsara Krab i gwiazdy Wackerling 2134, drugiego składnika 60-sekundowego układu podwójnego pulsara rentgenowskiego 1E 1024.0-5372. Dane do pracy zebrał szybkim fotometrem na 3,5-metrowym teleskopie NTT w Europejskim Obserwatorium Południowym.

W kwietniu 1991 r. przeszedł ścisłą selekcję w trakcie naboru kandydatów na studia doktoranckie z astronomii na Uniwersytecie w Mediolanie. W tamtym czasie na uczelni było dostępnych zaledwie 15 wakatów doktoranckich. Jego promotorem był profesor Giovanni F. Bignami. Na pracę doktorską złożyły się redukcja i analiza danych obserwacyjnych pojedynczych gwiazd neutronowych oraz galaktycznych rentgenowskich układów podwójnych, na podstawie danych zebranych za pomocą kosmicznego teleskopu Hubble'a (HST). Stopień naukowy doktora astronomii otrzymał w styczniu 1995 r.

W październiku 1996 r. Roberto Mignani przeniósł się do grupy ROSAT w Max Planck Institut für Extraterrestrische Physik (MPE) w Garniching i zajmował się kwestią kalibracji kamery EPIC zainstalowanej na satelicie XMM-Newton. Uczestniczył również w międzynarodowych projektach NASA/ESA mających na celu znalezienie nowych gwiazd przewodnich dla teleskopu Hubble, oraz teleskopów Gemini i XMM-Newton. W maju 2000 r. przeniósł się do ESO (Europejskiego Obserwatorium Południowego, którego główna siedziba znajduje się w Garching niedaleko Monachium). W tym okresie prowadził badania ruchu i galaktycznej orbity kilku podwójnych źródeł promieniowania rentgenowskiego oraz mikro-kwazara XTE J1118 + 480. Udało mu się znaleźć pierwszy dowód istnienia szybkiej poruszającej się czarnej dziury w halo naszej Galaktyki (praca opublikowana w Na-

ture w 2001 r. - 102 cytowania). W styczniu 2006 r. objął stanowisko starszego astronoma w Mullard Space Science Laboratory (University College w Londynie), a w 2013 r. przeszedł do Istituto di Astrofisica Spaziale e Fisica Cosmica w Mediolanie.

Prof. R. Mignani jest autorem 185 prac naukowych, które były cytowane 3 875 razy, a jego index Hirscha wynosi 34.

PROFESOR ANDRZEJ OBUCHOWICZ

16 czerwca 2015 r. postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Bronisława Komorowskiego, dr hab. inż. Andrzej Obuchowicz z Wydziału Informatyki, Elektrotechniki i Automatyki otrzymał tytuł naukowy profesora nauk technicznych.

Prof. dr hab. inż. Andrzej Obuchowicz jest zielonogórzaninem (ur. 1963), absolwentem Szkoły Podstawowej nr 15 i Liceum Ogólnokształcącego nr 1 w Zielonej Górze. Jest wychowankiem Klubu Młodych Matematyków „Pitagoras” prowadzonego przez wiele lat przez dr. Mieczysława Trąda. W roku 1987 ukończył kierunek *fizyka stosowana* na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki Politechniki Wrocławskiej, stopień naukowy doktora fizyki uzyskał w roku 1992 w Instytucie Fizyki Politechniki Wrocławskiej, stopień doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie automatyki i robotyki – optymalizacja globalna i diagnostyka techniczna – otrzymał na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej w roku 2004.

Prof. Andrzej Obuchowicz jest zatrudniony na Wydziale Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji Uniwersytetu Zielonogórskiego (wcześniej Politechniki Zielonogórskiej i WSI) od roku 1992. W latach 2005-2008 był prodziekanem ds. rozwoju tegoż wydziału. W latach 2005-2012 był kierownikiem studiów doktoranckich w dyscyplinach: informatyka, elektrotechnika oraz automatyka i robotyka. W latach 2005-2008 był członkiem Komisji Akredytacyjnej Uczelni Technicznych. Jest sekretarzem Lubuskiego Towarzystwa Naukowego (od 1994 r.), członkiem IEEE Computer Science Society (od 2008), Komitetu Automatyki i Informatyki (wcześniej Cybernetyki Technicznej) PAN oddział w Poznaniu (od 2007). Aktualnie od roku 2012 pełni funkcję dziekana Wydziału Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji UZ.

Zainteresowania badawcze prof. Andrzeja Obuchowicza lokalizują się na pograniczu automatyki i informatyki. Badania naukowe koncentrują się wokół metaheurystycznych metod przeszukiwania przestrzeni rozwiązań, zagadnień optymalizacji globalnej i adaptacji, obliczeń ewolucyjnych, sztucznych sieci neuronowych, technik rozpoznawania obrazów oraz ich zastosowań w diagnostyce medycznej i technicznej. Szczególną uwagę poświęcał zagadnieniom wpływu stosowanych metod mutacji w stochastycznych algorytmach optymalizacji globalnej na ich efektywność lokalizacji ekstremum i eksploracji dotychczas nie sprawdzanych obszarów przestrzeni przeszukiwań. W ostatnich latach badań, wraz z zespołem, możliwości budowy auto-

matycznego systemu diagnostycznego nowotworu piersi bazując na obrazach mikroskopowych materiału pozyskanego za pomocą bezaspiracyjnej biopsji cienkoigłowej. Jest autorem lub współautorem ponad 120 prac naukowych, w tym 3 monografie, 35 artykułów w czasopismach (19 na liście filadelfijskiej), ponad 25 rozdziałów w wydawnictwach zwartych. Był wykonawcą lub kierował licznymi pracami w ramach grantów finansowanych przez Unię Europejską, NCN i KBN. Był promotorem trzech zakończonych przewodów doktorskich, w tym dwóch z wyróżnieniem, recenzentem w licznych przewodach habilitacyjnych i doktorskich z dyscyplin informatyka, automatyka i robotyka, a także elektrotechnika.

Prof. Andrzej Obuchowicz jest silnie zaangażowany w proces dydaktyczny na Wydziale Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji UZ. W latach 2005-2012 był opiekunem merytorycznym kierunku *informatyka*. Kierunek ten uzyskał akredytację z wyróżnieniem Państwowej Komisji Akredytacyjnej, jako jeden z 7 wydziałów w Polsce na około 130 prowadzących ten kierunek. Był promotorem ponad 130 prac magisterskich i inżynierskich na kierunkach *informatyka, automatyka i robotyka, elektrotechnika, oraz inżynieria biomedyczna*. Jest wykładowcą z zakresu m.in. algorytmów i struktur danych, teoretycznych podstaw informatyki, metod sztucznej inteligencji, metod numerycznych, metod optymalizacji, zaawansowanych technik adaptacji i optymalizacji.

Prywatnie, jego małżeństwo z żoną Beatą trwa od 28 lat, mają troje dzieci: Marię, Adama i Tomasza.

PROFESOR TOMASZ SKURA

28 lipca br. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Bronisław Komorowski podpisał nominację profesorską naszemu Koledze, pracownikowi Instytutu Filozofii UZ - dr. hab. Tomaszowi Skurze.

Prof. dr hab. Tomasz Skura urodził się 8 marca 1957 r. w Ostrowcu Świętokrzyskim. Studiował filozofię na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Poznał również podstawy matematyki na Uniwersytecie Jagiellońskim. W rezultacie wybrał logikę jako swoją specjalizację. Promotorem zarówno jego pracy magisterskiej, jak i pracy doktorskiej był Ludwik Borkowski, logik słynnej Szkoły Lwowsko-Warszawskiej. T. Skura kontynuuje tę wielką tradycję. Zafascynowało go zwłaszcza pojęcie aksjomatycznego systemu odrzucania, wprowadzone przez Jana Łukasiewicza, jednego z twórców Szkoły Lwowsko-Warszawskiej. Jak wiadomo, system aksjomatyczny przedstawia nieskończony zbiór praw danej dziedziny w sposób prosty (jako twierdzenia wyprowadzone z aksjomatów za pomocą reguł wnioskowania). Łukasiewicz, zainspirowany dziełami Arystotelesa, zaproponował opisywanie zbioru hipotez, które nie są prawami, również za pomocą systemu aksjomatycznego. Jego aksjomatami (tzw. aksjomatami odrzuconymi) są fałszywe logiczne, a regułami są reguły odrzucania prowadzące od fałszu do fałszu. W rezultacie, wszystkie fałszywe hipotezy mogą być wygenerowane z aksjomatów odrzuconych za

pomocą reguł odrzucania. Otrzymujemy symetryczny opis. Aby nie wchodzić w bardziej szczegółowe, ale i bardzo naukowe rozważania, zauważę tylko, że prawa generowane są z aksjomatów za pomocą reguł wnioskowania, a nie-prawa generowane są z aksjomatów odrzuconych za pomocą reguł odrzucania. Oczywiście, od strony formalnej wystarczy pojęcie dowodu. Mamy więc interesujące formalne pojęcie z uzasadnieniem filozoficznym.

W latach 50. XX wieku to pojęcie cieszyło się pewnym zainteresowaniem. Światowej sławy logicy, jak G. Kreisel, H. Putnam, D. Scott, pracowali nad takimi systemami odrzucania dla logiki intuicjonistycznej, która jest bardzo ważną logiką nie-klasyczną i uzyskali bardzo ważne wyniki. Z drugiej strony, w Polsce w latach 70., Jerzy Słupecki (który był uczniem Łukasiewicza) oraz jego uczniowie w Opolu, rozwijali badania takich systemów dla konkretnych logik oraz ogólną teorię odrzucania (G. Bryll, U. Wybraniec-Skardowska).

Równolegle pojawiły się potężne metody algebraiczne i semantyczne (A. Tarski, S. Kripke), które zdominowały metodologię badań systemów logicznych. (Oprócz klasycznej logiki 0-1, istnieje nieskończenie wiele logik nieklasycznych.) W rezultacie metoda systemów odrzucania zaczęła stawać się metodą archaiczną i coraz bardziej zapomnianą.

Osiągnięciem prof. T. Skury jest pokazanie potencjału tej metody i jej interesujących nowych zastosowań.

Po pierwsze, wypracował on techniki formalne, które umożliwiają znalezienie systemu odrzucania dla danej logiki, a trzeba dodać, że jest to zazwyczaj trudny problem matematyczny. Znalazł takie systemy dla wielu logik nie-klasycznych, w szczególności proste systemy dla logiki intuicjonistycznej oraz logiki modalnej S4, rozwiązując w ten sposób pewne trudne problemy formalne.

Po drugie, wykazał, że systemy odrzucania dają efektywne procedury rozstrzygania, które mogą być prostsze niż standardowe procedury. System aksjomatyczny nie daje efektywnej procedury rozstrzygania. Pozwala jedynie generować dowody. Nie wiemy jak długo trzeba czekać aż dowód danego prawa (czy nie-prawa) się pojawi. Jednak jeśli zastosuje się odpowiednie postacie normalne, to możliwa jest procedura rozstrzygania, która konstruuje albo dowód, albo odrzucenie.

Po trzecie, porównał standardowe semantyczne systemy, czyli modele (w których odrzuca się hipotezę przez znalezienie świata możliwego, w którym jest ona fałszywa) z systemami odrzucania.

Okazało się, że istnieją logiki, których nie można scharakteryzować żadną klasą skończonych modeli, ale można opisać prostym skończonym systemem odrzucania.

Po czwarte, wypracował ogólną teorię odrzucania, która wykorzystuje pojęcie konsekwencji wielo-wnioskowej (multiple-conclusion logic).

Po piąte, zastosował system odrzucania do logiki paraconsistentnej. Jest to logika tolerująca sprzeczne dane (ale nie prowadząca do przepętienia systemu).

Profesor Skura publikuje swoje wyniki w języku angielskim w prestiżowych czasopismach logicznych, takich jak: "Journal of Logic and Computation", "Notre Dame Journal of Formal Logic", "Journal of Philosophical Logic", "Logica Universalis", "Studia Logica", "Journal of Applied Non-Classical Logics", "Logic and Logical Philosophy", "Reports on Mathematical Logic".

Ukoronowaniem jego twórczości jest rozdział w słynnym *Handbook of Philosophical Logic*, volume 16.

Prof. T. Skura uczestniczył także aktywnie w wielu ważnych konferencjach zagranicznych, np. w Berlinie, Helsinkach, Uppsali, Florencji, Lizbonie, Rio de Janeiro. Jest stypendystą Fundacji Kościuszkowskiej w USA oraz (wielokrotnie) Fundacji Humboldta w Niemczech. W życiu prywatnym lubi wędrować z żoną Grażyną po (zielonych) górach. Wspierają się we wszystkim.

Lilianna Kiejzik

PROFESOR MARCIN WITCZAK

17 lipca 2015 r. postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Bronisława Komorowskiego, dr hab. Marcin Witczak z Wydziału Informatyki, Elektrotechniki i Automatyki otrzymał tytuł naukowy profesora nauk technicznych.

Prof. dr hab. Marcin Witczak urodził się w Zielonej Górze w 1973 r. Po zdaniu matury w Technikum Elektronicznym w Zielonej Górze studiował na Politechnice Zielonogórskiej. W 1998 r. ukończył studia na kierunku elektrotechnika na Wydziale Elektrycznym. W 2002 r. w Instytucie Cybernetyki Technicznej Politechniki Wrocławskiej uzyskał stopień doktora w zakresie automatyki i robotyki (z wyróżnieniem). W 2007 r. na Wydziale Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji Uniwersytetu Zielonogórskiego otrzymał stopień doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie elektrotechniki – diagnostyka procesów przemysłowych. Jego monografia habilitacyjna została wyróżniona Nagrodą Premiera RP. W 2013 r. pełnił zaszczytną funkcję profesora

wizytującego w Université de Lorraine (Nancy, Francja).

Od 1998 r. prof. Marcin Witczak jest zatrudniony na Wydziale Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji Uniwersytetu Zielonogórskiego (wcześniej Politechniki Zielonogórskiej). Od 2012 r. jest kierownikiem studiów doktorskich w dyscyplinach informatyka, elektrotechnika oraz automatyka i robotyka. Jest również kierownikiem Zakładu Systemów Informatycznych i Obliczeń Inteligentnych.

Od 2004 r. jest członkiem Lubuskiego Towarzystwa Naukowego, a od 2007 r. członkiem Komitetu Automatyki i Informatyki (wcześniej Cybernetyki Technicznej) PAN, oddział w Poznaniu. Od 2010 r. jest również członkiem IEEE.

Zainteresowania badawcze prof. Marcina Witczaka koncentrują się wokół automatyki ukierunkowanej na diagnostykę procesów i sterowanie tolerujące uszkodzenia. W ostatnich latach, wraz z zespołem, opracował szereg nowatorskich rozwiązań umożliwiających realizację powyższych zadań dla nieliniowych systemów dynamicznych.

Prof. M. Witczak jest autorem lub współautorem ponad 150 prac naukowych, w tym 4 monografii, 24 artykułów w czasopiśmie z prestiżowej listy filadelfijskiej. Był wykonawcą lub kierował licznymi pracami w ramach grantów finansowanych przez Unię Europejską, Narodowe Centrum Nauki i Komitet Badań Naukowych. Był promotorem dwóch zakończonych przewodów doktorskich, w tym jeden z wyróżnieniem, recenzentem w przewodach habilitacyjnych i doktorskich z dyscyplin informatyka oraz automatyka i robotyka. Był promotorem ponad 80 prac magisterskich i inżynierskich na kierunkach informatyka, automatyka i robotyka oraz elektrotechnika. Jest wykładowcą z zakresu m.in. diagnostyki technicznej i sterowania tolerującego uszkodzenia, metod sztucznej inteligencji w automatyce, jak również systemów SCADA.

Serdecznie gratulujemy nominacji.

NOWE HABILITACJE

DR HAB. JAROSŁAW BĄBKA

Wydział Pedagogiki, Psychologii i Socjologii

Na Wydziale Studiów Edukacyjnych Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu odbyło się kolokwium habilitacyjne dr. Jarosława Bąbki na podstawie książki *Zachowania kooperacyjne u młodzieży w okresie wczesnej adolescencji. Analiza porównawcza młodzieży pełnosprawnej i z różnymi ograniczeniami sprawności*. Zielona Góra 2012: Oficyna Wydawnicza Uniwersytetu Zielonogórskiego. Kolokwium zostało przyjęte jednomyślnie. Recenzentami w przewodzie habilitacyjnym byli: prof. UAM dr hab. Beata Jachimczak z Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, dr hab. Ewa Jarosz z Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach, prof. dr hab. Amadeusz Krause z Uniwersytetu Gdańskiego, prof. DSW dr hab. Małgorzata Sekułowicz z Dolnośląskiej Szkoły Wyższej we Wrocławiu.

